

Азъ ще ида, ще и се примоля...

И-ха-ха, кой знай шо селото чака!

Пантелеев. — Добре, добръ си намислилъ, Хино.

(Когато и излизат.)

На зла круша — трънливъ пъртъ се пада!

Хино. — Пантелее, умна дума каза...

Вътръ ли е, моя прокопсаникъ?

Пантелеев. — Та кой не е, та питашъ за него!

Преди малко бе излъзълъясень

Керванката да гледа дали е

Изгреяла, че пътъ да поемат!...

(пристигат още трима старци; после още четворци. Сбират се и като чуватъ что въ Кръгмата, ухатъ и се потихкват. — Въ това време група млади се забавятъ и бѣга да знайтъ, че ги гледатъ. Влизатъ въ Кръгмата. Момъ настое още т. младия шумъ.)

чува се. — И-ха-ха! Бре, да живее Гуга!

Димко. — Изтървали сме имъ ний възлитъ!

Кой знай какъ ще ги назадъ повърнемъ!

Горго (отива до прага на Кръгмата и викоразгивенъ)

Не Ви ли е срамъ, бе похурели!

Хаймани съсъ, хаймани такива!

(Младите му отвръщатъ и смѣятъ и викове)

Димко. — Пфу галове, иде ми да влиза...

Хино. — Напразно е. Отъ пияницата, ке —

И лудия бѣга е казано...

Горго. — Не остава друго ами всички:

Кой съ сопъ, кой съ кобилища...

Да идеме при змейната горъ —

Та камъкъ на камъкъ не остане!

Всички. — Да тръгваме! Да ги изпредваримъ!

Азъ отивамъ Йона да намѣря;

Да си вземе каквото й трѣбва,

Че ще видимъ какъ ще й постеле...

Димко (отива до прага на Кръгмата и извиква)

Излизайте бе! Безсрамници нелни!

(гласътъ му се заглушава отъ смѣхъ) Младите излизатъ (посъ се разгърватъ)

Ясен. — Дамяне бе, !... Дамяне кидъ си?

Бордо. — Офейкалъ е!... Излъга ни, песа!

Ясен. — Ами сега, де можемъ безъ него?